

บทที่หนึ่ง

เธอล้มลุกคลุกคลานผ่านกลุ่มควันสีเทา

ข้างหน้าจะต้องเจออากาศโลง เธอย้ำกับตัวเอง แม้จะยังไม่เห็น ก็ตาม ชั่วขณะที่หนึ่งเธอคิดว่า แม่จะไปถึงก็อาจไม่คุ้มกับความพยายาม แต่เบื้องหลังเธอมีบางสิ่งที่น่าพรันพริ้งจนเป็นแรงผลักดันให้กระเสือกกระสนต่อไป

เธอเจ็บไปทั้งตัวและตื่นขึ้นจากอาการระลึ่มระลือบ่อยขึ้น แต่เป็นความรู้สึกตัวที่มาพร้อมกับความเจ็บปวดสุดจะทานทน เจ็บไปหมดจนไม่อาจบอกได้ว่าตรงไหน เจ็บทุกจุดทั้งภายในร่างและผิวภายนอก เจ็บจนไม่รู้ว่า จะเจ็บอย่างไร แต่พอเธอคิดว่าคงจะทนต่อไปไม่ไหวแล้ว ความรู้สึกชา ก็จะอุ่นวาบไปทั่วร่างกายกับยวพิเศษเล่นไปตามเส้นเลือด ไม่นานหลังจากนั้น ความม่วงงุนที่เธอเฝ้าภาวนาถึงก็เข้ามาครอบงำอีกครั้ง

ถึงอย่างนั้น ช่วงเวลาที่มีสติดูเหมือนจะยาวนานออกไปอีก เธอยังได้ยินเสียงงัมงำอู้อั้แม่ในความมึนงนั้น เมื่อเงี่ยหูฟังดีๆ เธอก็เริ่มแยกแยะเสียงได้ เสียงthingsของเครื่องช่วยหายใจดังไม่หยุด เสียงอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ดังปืดยาวๆ เสียงพื้นยางรองเท้าดังเอี้ยดอ้าดบนพื้นกระเบื้อง เสียงกริ่งโทรศัพท์

ทันทีที่ฟื้นจากอาการสลบไสล เธอก็ได้ยินเสียงคนกระซิบกระซาบกันอยู่ใกล้ๆ

MIRROR IMAGE

“...โชคดีเหลือเชื่อเลย...ขนาดน้ำมันประอะเต็มตัวอย่างนั้นนะ...ไฟลุก แต่ส่วนใหญ่ก็ตื่นๆ”

“อีกนานแค่ไหน...กว่าจะรู้สึกตัว”

“...ใจเย็นๆ...เรื่องร้ายแบบนี้...เจ็บปวดยิ่งกว่า...ทางกาย”

“แล้วจะ...เป็นยังไงเมื่อ...เสร็จ”

“...หมอศัลย์มาพุงนี้ คุณหมอจะ...เรื่องขั้นตอนกับคุณ”

“เมื่อไหร่”

“...พันชีวิตอันตรายแล้ว...ไม่มีการติดเชื่อ”

“แล้วจะ...มีผลต่อเด็กในท้องไหม”

“เด็กในท้องหราชอาณาจักร ภรรยาคุณไม่ได้ตั้งครรภ์นี้”

คำพูดเหล่านี้ไร้ความหมาย มันพุ่งเข้าไปใส่เธอประจูดดวงตาทกจาก ห้วงอวกาศดำมืด เธออยากเบี่ยงหลบเพราะมันรูกล้ำเข้ามาในความว่างเปล่า อันผาสูกของเธอ เธอโยยหาความสุขในการที่ไม่ต้องรับรู้และรู้สึกอะไรเลย เธอจึงเลิกใส่ใจเสียงเหล่านั้น แล้วจมดิ่งลงสู่ความนุ่มน่มของหมอนเพื่อลืมหูให้หมดทุกอย่าง

“คุณนายรัตเลดจ์ ได้ยินไหมคะ”

เธอตอบสนองตามสัญชาตญาณ เสียงครางต่ำดังจากอกที่ปวดแปลบ เธอพยายามเผยอเปลือกตา แต่ทำไม่ได้ ตาข้างหนึ่งลืมขึ้นสำเร็จ แต่ลำแสง สร้างความเจ็บปวดราวกับมาทิ่มแทงเข้ากะโหลกศีรษะ ในที่สุด แสงอันน่า ชิงชังนั้นก็ปลาสนาการไป

“เธอฟื้นแล้ว โท.แจ็งสามี่ของเธอเดี่ยวนี่เลย” เสียงพูดดังขึ้นโดยที่ มองไม่เห็นตัว เธอพยายามหันหน้าไปทางเสียงนั้น แต่ก็ขยับตัวไม่ได้ “มีเบอร์ โรงแรมรีเปลา”

“มีคะ คุณหมอ คุณรัตเลดจ์ให้เบอร์พวกเราทุกคนไว้ เพื่อเธอจะฟื้น ตอนที่เขาไม่อยู่”

หมอกลีเทาที่ลอยอ้อยอิ่งอยู่เหือดหายไป คำที่เธอฟังไม่ได้ศัพท์เมื่อครู

บัดนี้โยงเข้ากับคำศัพท์ที่บรรจอยู่ในสมองได้แล้ว เธอเข้าใจทุกคำ แต่ยังคงไม่เข้าใจความหมายอยู่นั่นเอง

“ผมรู้ว่าคุณกำลังรู้สึกไม่สบายตัวอย่างมาก คุณนายรัตเลดจ์ เรากำลังทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อให้คุณสบายขึ้น คุณยังพูดไม่ได้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องพยายามครับ ทำให้ให้สบาย เต็มวงรอบครบถ้วนก็มาแล้ว”

ชีพจรเต้นตบๆ เร็วจึ้อยู่ในหัว เธออยากหายใจ แต่ก็ทำไม่ได้ มีอุปกรณ์หายใจแทนเธอ อากาศถูกดูดผ่านท่อในปากเข้าสู่ปอดโดยตรง

เธอลองพยายามเปิดเปลือกตาอีกครั้ง ตาข้างหนึ่งถูกบังคับให้เปิดขึ้นเพียงครึ่ง เธอมองเห็นแสงพร่าผ่านช่องเล็กๆ แม้จะเจ็บเมื่อพยายามปรับโฟกัส แต่เธอก็ตั้งใจจริงจังจนภาพเลือนๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้น

ใช่แล้ว เธออยู่ในโรงพยาบาล เธอรู้แค่นั้น

แต่อย่างไรและทำไม ต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับฝันร้ายที่เธอทิ้งไว้หลังหมอกควันเป็นแน่ เธอไม่อยากจะถึงมันตอนนี้ จึงปล่อยมันไว้อย่างนั้น และสนใจแต่ปัจจุบัน

เธอขยับตัวไม่ได้ แขนและขาเคลื่อนไหวไม่ได้ไม่ว่าจะพยายามสักแค่ไหน ศีรษะก็ขยับไม่ได้เช่นกัน เธอรู้สึกเหมือนถูกตรึงอยู่ในรังไหมเหนียวเหนียว อากาศเหมือนอัมพาตจุดความหวาดกลัว เธอจะเป็นอย่างนี้ไปตลอดชีวิตไหมนะ

หัวใจเธอเริ่มเต้นแรงขึ้น ร่างหนึ่งถลันเข้ามาข้างกายเธอเกือบจะในทันที “คุณนายรัตเลดจ์คะ ไม่ต้องกลัวนะ คุณจะปลอดภัยแน่”

“อัตราการเต้นของหัวใจสูงไปแล้ว” อีกร่างหนึ่งตั้งข้อสังเกตจากอีกฝั่งหนึ่งของเตียง

“ฉันว่าเธอคงกลัวนะ” เธอจำเสียงแรกได้ “เธอกำลังสับสน ไม่เข้าใจว่าทั้งหมดนี้มันเรื่องอะไรกัน”

ร่างหนึ่งในชุดแต่งกายสีเขียวก้มลงมาหา “ทุกอย่างจะเรียบร้อย เราโทร.หาคุณรัตเลดจ์แล้ว เขากำลังมา คุณคงดีใจที่จะได้เจอเขา ไข้ใหม่เขาโล่งใจมากนะที่คุณฟื้น”

“น่าสงสารนะ ลองนึกภาพว่าตัวเองตื่นขึ้นแล้วต้องมาเจอเรื่องแบบนี้สิ”

“ฉันนึกไม่ออกเลยว่าคนเราจะรอดจากอุบัติเหตุเครื่องบินตกได้ยังไง”

MIRROR IMAGE

เธอรีดร้องโดยไม่มีเสียง มันดังสะท้อนไปมาอยู่ในหัว

เธอนึกออกแล้ว!

เสียงโลหะกระทบกัน เสียงคนหวีดร้อง ควันดำทึบ เปลวไฟ และ
ความหวาดกลัวอย่างรุนแรง

เธอทำตามคำแนะนำสำหรับเหตุฉุกเฉินโดยอัตโนมัติ ตามที่พนักงาน
ต้อนรับนับร้อยคนในหลายๆเที่ยวบินชักซ้อมให้ดู

ทันทีที่หนีจากลำเครื่องบินที่ไหม้ไฟได้ เธอก็เริ่มวิ่งอย่างไม่รู้ทิศทาง
ผ่านโลกที่อาบไปด้วยเลือดแดงฉานและควันดำมืด แม้มยามวิ่งจะเจ็บปวด
ทรมาน แต่เธอก็ยังวิ่ง ในอกเธอทอด...

กอดอะไรนะ เธอจำได้แต่ว่าเป็นสิ่งมีค่า สิ่งที่ต้องนำออกมา
ให้ปลอดภัย

เธอนึกออกว่าล้มลงไป และขณะที่หมดสติ เธอจดจำสิ่งที่เธอคิดว่า
จะได้เห็นเป็นครั้งสุดท้ายในโลก เธอไม่รู้สักแม้แต่จะเจ็บปวดเมื่อล้มกระแทก
พื้นแข็ง ตั้งแต่นั้นมาเธอก็ถูกรอบงำด้วยความมึนงง ซึ่งปกป้องเธอจาก
ความเจ็บปวดในการย้อนความทรงจำมาจนถึงขณะนี้

“หมอคะ!”

“มีอะไร”

“หัวใจเธอเต้นแรงมากเลยคะ”

“ฉันช่วยให้เธอสงบลงสักหน่อย คุณนายรัตเลดจ์” แพทย์ออกคำสั่ง
กับเธอ “สงบอารมณ์หน่อย ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ไม่มีอะไรต้องห่วง”

“คุณหมอมาร์ตินคะ คุณรัตเลดจ์มาถึงแล้วคะ”

“ให้เขารอข้างนอกก่อน จนกว่าเราจะทำให้เธอสงบลง”

“มีอะไรครับ” เสียงใหม่ดูเหมือนจะดังมาจากที่ไกลหลายไมล์ แต่แฝง
ไปด้วยอำนาจ

“คุณรัตเลดจ์ ขอเวลาให้เรา...”

“แคโรล”

เธอรับรู้ทันทีว่าเขาอยู่ตรงนั้น อยู่ใกล้มาก และกำลังโน้มร่างลงมาหา
พูดกับเธอด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่ให้ความมั่นใจ “คุณจะปลอดภัย ผมรู้ว่า”

คุณกลัวและกังวล แต่คุณไม่ใช่ใครแน่นอน แมนดี้ก็เหมือนกัน ขอขอบคุณพระเจ้า แกมีกระดูกหัก ๒-๓ แห่ง และมีแผลไฟลวกตื้นๆที่แขน ตอนนั้นแม่มานอนเฝ้าไข้ แกไม่เป็นไรหรอก ได้ยินไหม แครอล คุณกับแมนดี้รอดแล้ว นี่คือนี่สิ่งทีสำคัญที่สุดในตอนนี้”

มีแสงไฟฟลูออเรสเซนต์ส่องสว่างอยู่หลังศีรษะ จึงเห็นเขาเป็นเงาเลื่อนราง แต่เธอก็เก็บรายละเอียดส่วนต่างๆ ที่เห็นชัดประกอบเป็นโครงคร่าวๆของรูปร่างหน้าตาได้ เธอตั้งใจฟังคำปลอบประโลมทุกคำที่เขาพูด และเพราะเขาพูดด้วยความเชื่อมั่น เธอจึงเชื่อเขา

เธอเอื้อมไปจับมือเขา หรือจะพูดให้ถูก พยายามเอื้อมไป เขาคงรู้สึกได้ว่าในใจเธอวอนขอสัมผัสจากเพื่อนมนุษย์ เพราะเขาเอามือวางบนไหล่เธออย่างแผ่วเบา

ความกังวลของเธอเริ่มคลายลงด้วยสัมผัสนั้น หรืออาจเป็นเพราะยานอนหลับอย่างแรงที่ฉีดเข้าไปในสายน้ำเกลือเริ่มออกฤทธิ์ เธอปล่อยให้เคลิบเคลิ้ม รู้สึกปลอดภัยเมื่อมีชายแปลกหน้าส่งเสียงอย่างเชื่อมั่นอยู่ข้างตัว ใกล้พอที่เธอเอื้อมถึง

“เธอกำลังเคลิ้มหลับ คุณกลับได้แล้วละ คุณรัตเลดจ์”

“ผมจะอยู่ต่อ”

เธอหลับตาลง ภาพพราแลนของเขาลับหายไป ยากำลังออกฤทธิ์ระบับประสาท มันโยกเธอเหมือนเรือลำน้อย กลุ่มเธอสู่นิทราภรณ์อันปลอดภัยไร้กังวล

แมนดี้เป็นใครกันนะ เธอสงสัย

เธอควรจะรู้จักผู้ชายคนหนึ่งที่เรียกเธอว่าแครอลรีเปล่านะ

ทำไมใครๆพากันเรียกเธอว่าคุณนายรัตเลดจ์

ทุกคนคิดว่าเธอแต่งงานกับเขาอย่างนั้นหรือ

พวกเขาคิดผิดแน่นอน

เธอไม่รู้จักเขาด้วยซ้ำ

MIRROR IMAGE

เขายังอยู่เมื่อเธอตื่นขึ้นอีกครั้ง เวลาน่าจะผ่านไปหลายนาที่ หลาย ชั่วโมง หรือหลายวันแล้วเท่าที่เธอรู้ เนื่องจากในห้องไอซียูไม่มีใครบอกเวลา ความงุนงงของเธอจึงยิ่งทวีขึ้น

ขณะที่เธอลืมตา เขาก็โน้มตัวลงมาทักทาย “เป็นไง”

เธอกังวลใจที่ไม่สามารถมองเห็นเขาได้ชัดเจน เพราะตาลืมขึ้นได้เพียงข้างเดียว เธอรู้แล้วว่าศีรษะของเธอมีผ้าพันแผล และนั่นทำให้เธอขยับศีรษะไม่ได้ และอย่างที่หมอเตือนไว้ คือเธอพูดไม่ได้ ส่วนล่างของใบหน้าดูจะ แข็งเกร็งไปเสียหมด

“เข้าใจที่ผมพูดไหม แครอล คุณรู้ไหมว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน ถ้าคุณเข้าใจ ก็กะพริบตานะ”

เธอกะพริบตา

เขาขยับมือ เธอคิดว่าเขาเสยผมเธอ แต่ก็ไม่แน่ใจ “ดีมาก” เขาพูด พลางถอนใจ “พวกเขาบอกว่าคุณไม่น่าจะมีเรื่องกั๊ก แต่ผมมั่งจึกคุณดี คุณอยากรู้ความจริงทั้งหมด ถูกไหม”

เธอกะพริบตา

“คุณจำได้ไหมว่าขึ้นเครื่องบินเมื่อวานขึ้นไง คุณกับแมนดี้กำลังจะไป ซ็อบบิงที่ดัลลัสสองสามวัน คุณจำเรื่องเครื่องบินตกได้ไหม”

เธอพยายามอย่างเหลือเกินที่จะบอกให้เขารู้ว่าเธอไม่ใช่แครอล และไม่รู้ว่แมนดี้เป็นใคร แต่เธอก็กะพริบตาตอบคำถามของเขาเกี่ยวกับเรื่อง เครื่องบินตก

“มีคนรอดมาได้แค่สิบสี่คน”

เธอไม่รู้ด้วยเลยว่ามีน้ำตาหยาดลงมา จนเขาใช้กระดาษทิชชูซับออกให้ ช่างเป็นสัมผัสที่นุ่มนวลสำหรับผู้ชายที่มีมือแข็งแกร่งเช่นนี้

“คุณทำอะไรสักอย่างซึ่งพระเจ้าเท่านั้นทรงทราบ ทำให้สามารถพาตัวเองหนีออกจากซากเครื่องบินที่กำลังลุกไหม้ได้พร้อมแมนดี้ คุณจำได้ไหม”

เธอไม่กะพริบตา

“ถ้าฉันก็ไม่ใช่ไร แต่ยังไงคุณก็ทำได้สำเร็จ คุณช่วยชีวิตแก่ไว้ได้ แก่ต้องตกใจกลัวแน่นอนอยู่แล้ว แต่ผมกลัวว่าบาดแผลของแกจะเป็นทางอารมณ์

มากกว่าทางร่างกาย ซึ่งก็จะยิ่งรักษายากเข้าไปใหญ่ แขนที่หักหมอต้อให้แล้ว ไม่มีอาการบาดเจ็บถาวร แก่ไม่ต้องปลุกผีใหม่สำหรับแผลไฟลวกด้วยซ้ำ เพราะคุณไฉ่ล่ะ” เขาจ้องเธอเขม็ง “คุณเอาตัวเองปกป้องชีวิตแก่”

เธอไม่เข้าใจสายตาดำจ้องของเขา แต่ดูเหมือนเขาจะสงสัยในข้อนั้น ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจ เขาเป็นฝ่ายหลบตาและอธิบายต่อไป

“เอ็นทีเอสบีกำลังสอบสวน เขาเจอกล่องดำแล้ว ทุกอย่างดูปกติดี แต่เครื่องจักรตัวหนึ่งระเบิด จุดประกายเชื้อเพลิง เครื่องบินเลยกลายเป็น ลูกไฟ แต่ก่อนที่ลำตัวเครื่องจะอยู่ในวงล้อมของเพลิง คุณก็ผ่านทางออกฉุกเฉินที่ปีกเครื่องออกมาได้ อุ้มแมนดีมาด้วย

“มีคนที่รอดมาได้คนหนึ่งเล่าว่า เขาเห็นคุณพยายามปลดเข็มขัดให้แก แอมบอกอีกว่าคุณสามคนมะงมมะงาหราหาทางออกผ่านหมอกควัน เขาบอกว่า ตอนนั้นหน้าคุณก็มีแต่เลือดแล้ว บาดแผลที่หน้าคงจะเกิดขึ้นตอนเครื่องตก กระแทกพื้น”

เธอจำรายละเอียดเหล่านี้ไม่ได้สักอย่างเดียว เธอ निकออกแต่ความหวาดหวั่นว่า ถ้าไมโดนไฟลวกตายเสียก่อน ก็จะต้องล้าลัควันตาย เขา กำลังชมเชยที่เธอสร้างวีรกรรมกล้าหาญในช่วงที่เกิดอุบัติเหตุร้ายแรง ทั้งที่ สิ่งที่เขาทำไปก็แค่ตอบสนองต่อสัญญาตัญญาณเอาตัวรอดเยี่ยงสัตว์โลกทุกชนิด

ความทรงจำเกี่ยวกับโศกนาฏกรรมนี้อาจค่อยๆ ฟั่นคิ่น หรืออาจจะไม่กลับมาเลยก็ได้ เธอไม่แน่ใจว่าอยากจะ निकออก การนิกภาพนาที่ที่น่า สะพรึงกลัวหลังจากเครื่องบินตกไม่ต่างอะไรกับการกลับไปตกนรกอีกครั้ง

ถ้าคนรอดชีวิตมีเพียงสิบสี่คน ก็แปลว่ามีคนตายหลายสิบคน การรอดชีวิตมาทำให้เธองงงง โชคชะตาเล่นตลกให้เธอได้รับเลือกให้มีชีวิตอยู่ และเธอไม่รู้เลยว่าเพราะอะไร

สายตาของเธอพราวเลื่อน เธอรู้ตัวที่กำลังจะร้องไห้อีกแล้ว เขาตะตะกระดาศพิซซุซิบต่าข้างที่ลิมขึ้นโดยไม่พูดอะไร “หมอตรวจจวัดก๊าซในเลือดคุณ และสรุปว่าต้องให้เครื่องช่วยหายใจ ศิริษะคุณกระแทก แต่ไม่มีบาดแผลสาหัส กระดูกหน้าแข้งขวาแตกตอนที่กระโดดลงจากปีกเครื่อง

“มือคุณพันผ้าพันแผลและเข้าฝือกไว้เพราะโดนไฟลวก แต่ก็ต้อง

MIRROR IMAGE

ขอบคุณพระเจ้าที่คุณมีแค่บาดแผลภายนอก ยกเว้นแต่ความที่สูดเข้าไป

“ผมรู้ว่าคุณห่วงใยหน้าตัวเอง” เขาพูดอย่างกระสับกระส่าย “ผมจะไม่โกหกคุณหรอกนะ แครอล ผมรู้ว่าคุณไม่อยากให้ทำอย่างนั้น”

เธอกะพริบตา เขาหยุดไปครู่หนึ่ง มองเธออย่างไม่แน่ใจ “หน้าคุณเสียโฉมไปเยอะ ผมจองตัวหมอคัลยกรรรมพลาสติกที่เก่งที่สุดในรัฐนี้มาได้ เขาเชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมตกแต่งสำหรับผู้ประสบอุบัติเหตุและบอบช้ำจากเหตุการณ์ร้ายแรงเหมือนคุณ”

ตอนนี้เธอกะพริบตาไม่หยุด ไม่ใช่เพราะเข้าใจ แต่เพราะความกังวล ความทะนงในรูปโฉมของสตรีเริ่มก่อตัวขึ้น แม้เธอจะนอนแบ็บอยู่ในห้องไอซียูของโรงพยาบาลอย่างคนโศกคดีที่มีชีวิตรอดก็ตาม แต่เธอก็ยังอยากรู้ว่าใบหน้าเธอเสียโฉมขนาดไหน คำว่าศัลยกรรมตกแต่งฟังดูเลวร้ายลึนดี

“จุมูกุณท์ หัก โหนกแก้มข้างหนึ่งก็เหมือนกัน ส่วนอีกข้างแตกละเอียด ข้างนั้นถึงต้องพันผ้าไว้ เพราะไม่มีอะไรยึด”

เธอส่งเสียงเบาๆ แสดงความหวาดกลัวถึงขีดสุด “ไม่หรอก คุณไม่ได้ตาบอด ซึ่งก็นับว่าโชคดี กระดูกขากรรไกรบนก็หักด้วย แต่ศัลยแพทย์คนนี้รักษาได้ ทำได้ทั้งหมดเลย ผมคุณจะขึ้นมาใหม่ พันคุณจะได้รับการฝังรากเทียมให้เหมือนกับพันหน้าของคุณไม่มีผิด”

แปลว่าเธอไม่มีฟันและไม่มีผม

“เราเอารูปของคุณให้เขาไปแล้ว รูปถ่ายล่าสุดจากทุกมุมเลย เขาจะรักษาใบหน้าคุณให้กลับสู่สภาพเดิมได้แน่นอน แผลไฟลวกบนหน้ามีผลต่อผิวหนังชั้นนอกเท่านั้น คุณจะไม่ต้องปลูกผิวใหม่ พอผิวลอกออก อายุคุณจะลดไปสิบปี หมอบอกว่าอย่างนั้น คุณน่าจะดีใจนะ”

เสียงสูงๆ ต่ำๆ นุ่มหูที่เอ่ยคำพูดนั้นลอยผ่านไปโดยไม่สร้างความเข้าใจอะไรเลย เธอจับได้เพียงไม่กี่คำที่สำคัญเท่านั้น สิ่งที่ได้ยินถนัดชัดถ้อยชัดคำคือ ใต้ผ้าพันแผลลงไป เธอดูเหมือนสัตว์ร้าย

ความตื่นกลัวท่วมท้นอยู่ภายใน ซึ่งคงจะสื่อไปถึงเขาได้ เพราะเขาเอามือแตะไหล่เธอบ้างครั้ง “แครอล ที่ผมพูดถึงความรุนแรงของบาดแผลนะ ผมไม่ได้พูดเพื่อให้คุณรู้สึกแย่นะ ผมรู้ว่าคุณกังวล เลยคิดว่าพูดตรงๆ ไปเลย

จะดีกว่า คุณจะได้เตรียมใจสำหรับความเจ็บปวดที่รออยู่

“การจะผ่านเรื่องนี้ไปนะไม่่ง่ายอยู่แล้ว แต่ทุกคนในครอบครัวให้กำลังใจคุณเต็มร้อย” เขาหยุดพูดหนึ่งแล้วลดเสียงลง “ระหว่างนี้ผมจะเก็บเรื่องส่วนตัวเอาไว้ก่อน และจะทุ่มเทให้กับการรักษาจนคุณกลับมาเป็นปกติ ผมจะอยู่ข้างคุณจนกว่าคุณจะพอใจกับผลการผ่าตัด ผมสัญญา ผมเป็นหน้าที่คุณช่วยชีวิตแมนดีไว้”

เธอพยายามส่ายหน้าปฏิเสธทุกสิ่งที่เขาพูดมา แต่ไร้ผล เธอขยับเขยื้อนไม่ได้เลย การพยายามเค้นหลอดคอเพื่อปลงเสียงพูดสร้างความเจ็บปวดให้แก่หลอดอาหารที่แสบร้อนไปด้วยพิษสารเคมี

ความหงุดหงิดผิดหวังของเธอที่ขึ้นจนนางพยาบาลเข้ามาบอกให้เขาออกไป พอเขาละมือจากไหล่ เธอรู้สึกราวกับถูกทอดทิ้งและโดดเดี่ยว

พยาบาลฉีดยานอนหลับให้ มันแล่นไปทั่วเส้นเลือด เธอพยายามต่อสู้กับอาการง่วงงุน แต่ฤทธิ์ยาแรงยิ่งกว่า เธอไม่มีทางเลือกนอกจากยอมจำนน

“แคอรอล ได้ยินไหม”

เธอตื่นทันทีและครางอย่างน่าสงสาร ยาทำให้เธอรู้สึกตัวเบาและไร้ชีวิตราวกับทั้งร่างมีเซลล์ที่มีชีวิตอยู่เพียงในสมองเท่านั้น ส่วนอื่นของร่างกายตายหมดแล้ว

“แคอรอล” เสียงดังขึ้นใกล้กับหูที่พันผ้าพันแผลของเธอ

ไม่ใช่ชายนามสกุลรัตแลนด์ เธอจำเสียงเขาได้ แต่เธอนึกไม่ออกว่าเขาได้ไปจากห้องนี้แล้ว เธอไม่รู้ว่าคนที่พูดกับเธออยู่ตอนนี้เป็นใคร เธออยากหนีไปให้พ้น เสียงนี้ไม่ปลอบประโลมเหมือนเสียงของคุนรัตแลนด์เลย

“เธอยังอาการแสบและอาจจะไม่ดีขึ้น แต่ถ้าเธอคิดว่าต้องตายแน่ๆ อย่าได้สารภาพก่อนตายเชียวนะ ถึงเธอจะพูดไหวก็เหอะ”

เธอสงสัยว่าตัวเองฝันไปหรือเปล่านะ เมื่อลืมตาด้วยความหวาดกลัวก็เห็นห้องเปิดไฟสว่างเหมือนเคย เครื่องช่วยหายใจยังตั้งเป็นจังหวะ คนที่พูดกับเธอยืนอยู่นอกอรัศมีสายตาที่จะมองเห็น เธอรู้สึกได้ว่าเขาอยู่ตรงนั้น

MIRROR IMAGE

แต่มองไม่เห็น

“เราัยอยู่ในเรือลำเดียวกัน เธอกับฉัน และเธอก็ถลาลึกเกินกว่าจะถอยแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าได้คิดเซียวนะ”

เธอพยายามกะพริบตาขบไล่ความลึบสนและงุนงง แม้จะไม่ใช่ผลคนคนนี้แค่มาปรากฏอยู่เท่านั้น ไม่มีรูปร่างหรืออะไรที่ชัดเจน มีแต่เสียงแผงเจตนาร้ายที่ไร้ตัวตน

“เธอจะไม่มีทางมีชีวิตอยู่จนได้รับตำแหน่ง เครื่องบินตกครั้งนี้อาจทำให้เราทำงานไม่สะดวก แต่เราพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสได้ ถ้าเธอไม่ตื่นตูมเกินไป ได้ยินไหม ถ้าเธอหาย เราจะลงมือต่อจากที่ค้างไว้ จะไม่มีผู้ผสมชิกชื่อเทต รัตเลดจ์ เด็ดขาด เขาต้องตายก่อน”

เธอหลับตาแน่นเพื่อขบไล่ความตื่นกลัวในตัว

“ฉันรู้ว่าเธอได้ยิน แครอล อย่าทำเป็นไม่ได้ยินเลย”

หลังจากชั่วอึดใจหนึ่ง เธอลืมตาขึ้นอีกครั้งและเหลือบมองให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอยังไม่เห็นใครอยู่ดี แต่รู้สึกได้ว่าแขกที่มาเยือนนั้นกลับไปแล้ว

เวลาผ่านไปอีก ๒-๓ นาที ดูได้จากรอบของเครื่องช่วยหายใจ เธอหลับๆตื่นๆสลับกัน โดยต่อสู้กับฤทธิ์ของยา ความตื่นกลัว และความลึบสน ซึ่งเป็นสิ่งควบคุมมากับห้องไอซียู

หลังจากนั้นไม่นาน พยาบาลที่เข้ามาตรวจดูขวดน้ำเกลือและวัดความดันเลือดก็ดูท่าทางปกติดี ถ้ามีใครอยู่ในห้องของเธอหรือเข้ามาเมื่อครู่ก่อน พยาบาลจะต้องรู้แน่ แต่นี่กลับแสดงท่าทีพอใจกับอาการของคนไข้และเดินออกไป

ตอนที่หลับลงอีกครั้ง เธอบอกตัวเองว่าเธอฝันร้ายไปเท่านั้น